

Byla C-387/19**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2019 m. gegužės 17 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Raad van State (Belgija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2019 m. gegužės 7 d.

Ieškovės:

RTS infra BVBA

Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel

Atsakovė:

Vlaams Gewest

Pagrindinės bylos dalykas

Ieškiny s dėl *Afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen van het agentschap Wegen en Verkeer van het Vlaamse Gewest* (Flandrijos regiono kelių ir transporto agentūros Rytų Flandrijos kelių ir transporto skyrius) 2016 m. lapkričio 29 d. sprendimo, kuriuo viešoji sutartis dėl kelių tiesimo darbų vykdymo buvo sudaryta su ieškovių konkurente, panaikinimo

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Teisinis pagrindas – SESV 267 straipsnis

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su klausimu, ar turi būti tikimasi, jog konkurso dalyvis, kurį perkančioji organizacija pašalino iš pirkimo procedūros dėl „sunkaus profesinio nusižengimo“, pats nurodys galimus sunkius profesinius nusižengimus ir priemones, kurių ėmėsi reputacijai susigrąžinti, ar vis dėlto perkančioji organizacija, nustačiusi, jog, jos vertinimu, egzistuoja sunkus

nusižengimas, dėl kurio gali būti neleista dalyvauti pirkimo procedūroje, prieš faktiškai priimdama sprendimą pašalinti iš jos, dar turi numatyti rungimosi principu pagrįstą procedūrą.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2014 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/24/ES dėl viešųjų pirkimų, kuria panaikinama Direktyva 2004/18/EB, 57 straipsnio 4 dalies c ir g punktai, atsižvelgiant į šios direktyvos 6 ir 7 dalis, turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama tokia praktika, kai ekonominės veiklos vykdytojas įpareigojamas savo iniciatyva pateikti įrodymus apie priemones, kurių ėmėsi, kad įrodytų savo patikimumą?

2. Jei atsakymas į šį klausimą būtų teigiamas, ar taip išaiškinti Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnio 4 dalies c ir g punktai, atsižvelgiant į šios direktyvos 6 ir 7 dalis, veikia tiesiogiai?

Nurodomos Sąjungos teisės nuostatos

- 2014 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/24/ES dėl viešųjų pirkimų, kuria panaikinama Direktyva 2004/18/EB, 57 straipsnio 4 dalies c ir g punktai, 6 ir 7 dalys, 69 straipsnio 1 dalis ir 90 straipsnis (OL L 94, 2014, p. 65)
- Bendrasis rungimosi principas
- 2016 m. sausio 5 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2016/7, kuriuo nustatoma Europos bendrojo viešųjų pirkimų dokumento standartinė forma (OL L 3, 2016, p. 16)

Nurodomos nacionalinės teisės nuostatos

- 2006 m. birželio 15 d. viešųjų sutarčių ir tam tikrų darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių įstatymo 23 ir 24 straipsniai
- 1991 m. liepos 29 d. aiškaus administracinių aktų pagrindimo įstatymo 2 ir 3 straipsniai
- 2016 m. birželio 17 d. viešųjų pirkimų įstatymo 70 straipsnis
- 2011 m. liepos 15 d. Karaliaus dekreto dėl viešųjų pirkimų klasikinėse srityse 61 straipsnio 1 ir 2 dalys
- 1996 m. rugsėjo 26 d. Karaliaus dekreto priedo – Bendrosios sąlygos dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių bei viešųjų darbų koncesijų sutarčių – 20 straipsnis

- Bendrieji gero administravimo principai: lygybės, konkurencijos, rūpestingumo ir skaidrumo principai bei materialinio pagrindimo principas

Trumpas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 Flandrijos regiono kelių ir transporto agentūra paskelbė viešąjį pirkimą dėl kelių tiesimo darbų atlikimo. Sutartis buvo sudaryta po viešojo konkurso. Pranešime buvo aiškiai nurodyta, kad perkančioji organizacija gali iš pirkimo procedūros pašalinti konkurso dalyvį, jeigu jis padarė sunkų profesinį nusizengimą.
- 2 Priimant sprendimą dėl sutarties skyrimo, ieškovių, kurios buvo sudariusios laikiną bendrovę, pasiūlymas dėl sunkaus profesinio nusizengimo buvo pašalintas iš pirkimo procedūros. Pirkimo ataskaitos motyvuojamojoje dalyje, kuria buvo vadovautasi priimant sprendimą dėl sutarties skyrimo, išvardyti kiekvienos ieškovės veiksmai, laikomi sunkiu profesiniu nusizengimu. Be kita ko, tai yra saugumo ir sveikatos apsaugos nuostatų pažeidimai laivų statyklose, netinkamas kelių ženklavimas ir (techniniai) trūkumai vykdant ankstesnius statybos darbus.
- 3 Ieškovės prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančiam teismui pateikė ieškinį dėl šio sprendimo sudaryti sutartį panaikinimo.
- 4 Šis teismas konstatavo, kad sprendžiant ginčą šioje byloje yra būtina išaiškinti Sąjungos teisę, konkrečiai – Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnį.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 5 Ieškovės teigia, kad pažeisti minėto 2006 m. birželio 15 d. įstatymo 23 ir 24 straipsniai, Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnio 4, 6 ir 7 dalys, 1991 m. liepos 29 d. įstatymo („Įstatymas dėl formalaus pagrindimo“) 2 ir 3 straipsniai ir daug bendrųjų gero administravimo principų.
- 6 Jos laikosi nuomonės, jog, prieš pašalinant iš pirkimo procedūros dėl tariamo sunkaus profesinio nusizengimo, joms turėtų būti suteikta galimybė apsiginti, kad galėtų įrodyti, jog jos jau išsprendė problemas. Pirmiau minėtomis šios direktyvos nuostatomis numatoma rungimosi principu pagrįsta procedūra, kai konkurso dalyvis gali pateikti įrodymus apie šių klaidų ištaisymą arba pašalinimą. Be to, jomis numatoma, kad, siekiant pašalinti konkurso dalyvį iš pirkimo procedūros, tokiais faktais (tokiais, kaip šioje byloje) galima remtis ne ilgiau kaip trejus metus net ir tuomet, jeigu konkurso dalyvis neįrodo, jog išsprendė problemas.
- 7 Ieškovės vadovaujasi tiesioginiu minėtų direktyvos nuostatų veikimu.

Atsižvelgiant į Teisingumo Teismo suformuluotą plačią „valstybės“ apibrėžtį, šią direktyvą, kuri nebuvo laiku perkelta į Belgijos teisę, atsakovei galima taikyti kaip regioninei viešosios valdžios institucijai.

Jos mano, kad minėtos nuostatos yra besąlyginės, aiškios ir konkrečios. Vien tik nuoroda, kad valstybė narė „turi imtis tinkamų priemonių“, ir užuomina preambulėje, jog tiksliai tokiais atvejais taikomas procedūrinės ir esminės sąlygas turi nustatyti valstybė narė (sąlygas, kurios, ieškovių nuomone, yra susijusios tik su procedūra), nereiškia, kad kiekvieno ekonominės veiklos vykdytojo teisė įrodyti, jog susigrąžino reputaciją, yra sąlyginė.

Ieškovės, be kita ko, atkreipia dėmesį į direktyvos struktūrą, kuri, jų nuomone, turi būti aiškinama taip, kad kiekvienas ekonominės veiklos vykdytojas turi turėti galimybę įrodyti, jog jis ėmėsi priemonių, jeigu perkančioji organizacija mano, kad nusižengimas padarė įtakos ekonominės veiklos vykdytojo sąžiningumui. Ką užsakovas laiko sunkiu nusižengimu, konkurso dalyvis gali sužinoti tik tada, kai jam apie tai pranešama. Taigi „rungimosi principu pagrįsta procedūra <...> pagal savo *ratio legis* reikalauja, kad tas, kuris turi teisę pateikti prieštaravimus, žinotų, dėl ko gali prieštarauti“. Vadinasi, nėra taip, kad kandidatas ar konkurso dalyvis „savo iniciatyva“ turėtų įrodyti, jog jis ėmėsi korekcinį priemonių. Ieškovės teigia, kad toks būsimo teisės nulemtas įpareigojimas netaikomas šiai viešajai sutarčiai. Jis taip pat prieštarauja ir direktyvos 57 straipsnio, kuriame (taip pat, kaip ir esant neįprastoms kainoms) numatyta rungimosi principu pagrįsta patikrinimo procedūra, esmei ir tikslui.

Be to, pažeidžiamas ir direktyvoje tiesiogiai įtvirtintas principas *audi et alteram partem*. Atsakovė taip pat pažeidė rūpestingumo pareigą bei skaidrumo, sąžiningos konkurencijos ir lygybės principus, nes su ieškovėmis elgėsi skirtingai nei su kitais „kolegomis iš Europos“.

- 8 Pirmiausia atsakovė ginčija tiesioginį Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnio veikimą. Ji teigia, kad 6 dalis nėra besąlyginė, aiški ir konkreti. Šis reikalavimas netenkinamas bent jau dėl korekcinį priemonių, nes 57 straipsnio 7 dalyje numatyta, kad „valstybės narės apibrėžia šio straipsnio įgyvendinimo sąlygas įstatymuose ar kituose teisės aktuose ir atsižvelgdamos į Sąjungos teisę“. Šiame kontekste atsakovė atkreipia dėmesį ir į direktyvos 102 konstatuojamąją dalį. Taip pat tai, kad korekcinį priemonių sistema Direktyvoje yra tik menkai „išplėtotą“, reiškia, jog šioje srityje, perkeldamos direktyvą, valstybės narės turi plačią diskrecijos teisę. Pavyzdžiui, direktyvoje nenustatyta, nei kada kandidatai ar konkurso dalyviai turi pranešti, jog ėmėsi korekcinį priemonių, nei kaip tai turi būti daroma. Tai, kad valstybėms narėms suteikti platūs įgaliojimai nustatant taisyklės dėl korekcinį priemonių, patvirtina ir ta aplinkybė, jog direktyva perleidžia valstybėms narėms teisę nustatyti, kas (perkančioji organizacija ar kokia nors kita institucija) yra atsakingas už korekcinį priemonių vertinimą. Tai patvirtina ir faktas, jog esminius klausimus, susijusius su taisykle dėl korekcinį priemonių, Belgijos įstatymų leidėjas įtraukė į pirkimo procedūros metu dar negaliojusį įstatymą ar jame juos išaiškino (2016 m. birželio 17 d. įstatymo 70 straipsnis, kuriuo buvo perkeltas Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnis).
- 9 Atsakovė taip pat nurodo, kad skundžiamas sprendimas nepažeidžia direktyvoje įtvirtintos reputacijos susigrąžinimo taisyklės. Kadangi direktyva nurodo tik

bendrus korekcinų priemonių sistemos bruožus, perkančiajai organizacijai sunku nustatyti, kaip ji turėtų taikyti reputacijos susigrąžinimą pagal 57 straipsnio 6 dalį. Tokiomis aplinkybėmis logiška vadovautis 2016 m. birželio 17 d. įstatymu, kuriame numatyta pareiga pačiam pateikti informaciją apie konkrečiai taikytas priemones, nors šis įstatymas dar neįsigaliojęs. Ieškovėms niekas netrukdytų, pateikiant pasiūlymą, pačioms nurodyti informaciją apie atitinkamas korekcines priemones.

Atsakovės vertinimu, tokia taisyklės dėl korekcinų priemonių formuluotė nepažeidžia direktyvos 57 straipsnio. Konkurso dalyvis gali geriausiai įvertinti, ar jam taikomas vienas iš fakultatyvių pašalinimo pagrindų ir ar jam dėl to reikėtų imtis korekcinų priemonių. Šiuo atveju vykdant ankstesnes darbų pirkimo sutartis padarytų nusižengimų sunkumas buvo akivaizdus, ypač todėl, kad šias viešąsias sutartis irgi paskyrė atsakovė.

Dėl palyginimo su rungimosi principu pagrįsta procedūra neįprastų kainų atveju atsakovė papildomai pareiškia, kad, kaip matyti iš pačios 57 straipsnio 6 dalies ir jos palyginimo su direktyvos 69 straipsnio 1 dalimi, tarp šių nuostatų yra esminis skirtumas.

Ji taip pat atkreipia dėmesį į Įgyvendinimo reglamentą (ES) 2016/7, kurio priede esančioje pavyzdinėje formoje suteikiama galimybė nurodyti, ar dėl kiekvieno fakultatyvaus pašalinimo pagrindo, įskaitant sunkius profesinius nusižengimus, su kuriais susijusi ši byla, buvo imtasi priemonių reputacijai susigrąžinti, ir, kai taikoma, jas aprašyti. Taigi (taip pat Europos Komisijos nuomone) iš Direktyvos 2014/24/ES paaiškėja, kad kandidatas ar konkurso dalyvis pats turi imtis iniciatyvos ir informuoti perkančiąją organizaciją apie galimas korekcines priemones.

Be to, negalima sutikti, jog reputacijos susigrąžinimo procesas skiriasi, priklausomai nuo atitinkamo pašalinimo iš pirkimo procedūros pagrindo. Direktyva siekiama gerokai supaprastinti administracinę viešųjų pirkimų naštą, todėl negali būti, kad Europos teisės aktų leidėjas būtų ketinęs reputacijos susigrąžinimo srityje numatyti skirtingas procedūras.

Atsakovė papildomai teigia, kad nebuvo pažeisti gero administravimo principai. Galiausiai ji atkreipia dėmesį į nuolatinę *Raad van State* (Valstybės Taryba) jurisprudenciją dėl teisės būti išklaustam ir nurodo, kad, norėdama priimti sprendimą dėl pašalinimo iš pirkimo procedūros, perkančioji organizacija iš esmės neprivalo surengti klausymo, nes ji ne atima anksčiau suteiktą galimybę ar taiko sankciją, o tik atsisako suteikti galimybę, kurios prašoma.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 10 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas pirmiausia konstatuoja, jog kvietimas dalyvauti konkurse buvo paskelbtas 2016 m. gegužės 11 ir 13 d., t. y. pasibaigus direktyvos perkėlimo terminui (2016 m. balandžio 18 d.). Nuo tos

dienos turėjo būti naudojama ir Įgyvendinimo reglamente (ES) 2016/7 nurodyta standartinė Europos bendrojo viešųjų pirkimų dokumento rengimo forma. Šioje formoje esančioje grafoje „Pašalinimo pagrindai“ galima nurodyti, ar ekonominės veiklos vykdytojas ėmėsi priemonių reputacijai susigrąžinti, ir, kai taikoma, jas aprašyti.

Ginčui pagrindinėje byloje taikomo 2011 m. Karaliaus dekreto 61 straipsnio 2 dalies 4 punkte, kuriuo vadovaujantis ieškovės buvo pašalintos iš pirkimo procedūros, numatyta, kad kandidatai ar konkurso dalyviai, padarę sunkų nusižengimą vykdydami profesinę veiklą, gali būti pašalinti iš pirkimo procedūros bet kurioje jos stadijoje.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas taip pat nurodo, jog skundžiamo sprendimo priėmimo metu dar nebuvo įsigaliojęs 2016 m. birželio 17 d. įstatymas, reglamentuojantis procedūrą, kai kandidatai ar konkurso dalyviai, kuriuos dėl sunkių nusižengimų būtų galima pašalinti iš pirkimo procedūros, gali savo iniciatyva pateikti įrodymus apie korekcines priemones, kurių ėmėsi.

Vertinant ieškinį dėl sprendimo panaikinimo reikia atsakyti į klausimą, ar Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnio 4 dalies c ir g punktai, atsižvelgiant į 6 ir 7 dalis, neprieštarauja tokiai praktikai, kai ekonominės veiklos vykdytojas, kuris, kaip ir šioje byloje, perkančiosios organizacijos vertinimu, padarė sunkų profesinį nusižengimą ir savo iniciatyva nepranešė apie galimas korekcines priemones, yra pašalinamas iš pirkimo procedūros, nesuteikiant jam perkančiosios organizacijos aiškiai numatytos galimybės esant ketinimui pašalinti iš pirkimo procedūros pateikti įrodymų apie galimas priemones, įrodančias jo patikimumą, arba kvietime ar pirkimo dokumentuose aiškiai nepareikalaujant pateikti tokių įrodymų.

Jeigu atsakymas į minėtą klausimą yra, kad pagal direktyvą leidžiama tokia praktika, tuomet nereikia detaliau tirti klausimo, ar atitinkamos direktyvos nuostatos veikia tiesiogiai.

Tačiau vienareikšmiško atsakymo, kaip reiktų atsakyti į šį klausimą, nepateikia nei minėtų nuostatų formuluotės, nei Teisingumo Teismo jurisprudencija.

Ankstesnė Teisingumo Teismo jurisprudencija, ypač 2018 m. spalio 24 d. Sprendimas *Vossloh Laeis* (C-124/17, EU:C:2018:855, 20–23 punktai ir rezoliucinė dalis), dėl reputacijos susigrąžinimo taisyklės yra susijusi ne su šioje byloje nagrinėjamu klausimu, ar direktyvos 57 straipsnio 6 dalis turi būti aiškinama taip, kad ekonominės veiklos vykdytojas privalo savo iniciatyva nurodyti priemones reputacijai susigrąžinti ar vis dėlto, prieš nusprendžiant pašalinti iš pirkimo procedūros, turi būti pareikalauta, kad jis jas nurodytų.

Direktyvos nuostatos formuluotėje nepateikiama atitinkama informacija, nes joje tik nurodyta: „Ekonominės veiklos vykdytojas, atsidūręs vienoje iš 1 ir 4 dalyse nurodytų situacijų, gali pateikti įrodymus, kad ėmėsi pakankamų priemonių, jog įrodytų savo patikimumą, nepaisant to, kad yra tinkamas pagrindas jį pašalinti“. Taip pat direktyvos 102 konstatuojamojoje dalyje tik abstrakčiai nurodoma, jog

„ekonominės veiklos vykdytojams turėtų būti suteikta galimybė prašyti, kad būtų išnagrinėtos atitikties priemonės, kurių imtasi, kad galbūt jiems būtų suteiktas leidimas dalyvauti pirkimo procedūroje“.

Įgyvendinimo direktyvoje (ES) 2016/7 esančioje standartinėje formoje, grafoje „Pašalinimo pagrindai“, suteikiama galimybė nurodyti, ar ekonominės veiklos vykdytojas ėmėsi priemonių reputacijai susigrąžinti, ir, kai taikoma, jas aprašyti.

Tačiau galimi pašalinimo pagrindai yra susiję su skirtingomis faktinėmis aplinkybėmis. Kai kuriais atvejais ekonominės veiklos vykdytojas gali aiškiai numatyti, ar egzistuoja atitinkamas pašalinimo pagrindas. Kitų pašalinimo pagrindų atveju tai yra ne taip akivaizdu. Egzistuoja privalomi ir fakultatyvūs pašalinimo pagrindai. Jeigu svarstoma dėl „sunkaus nusižengimo“, kaip ir šiuo atveju, tuomet, vadovaujantis direktyvos 101 konstatuojamąja dalimi, perkančioji organizacija turi teisę nuspręsti, ar egzistuoja sunkus profesinis nusižengimas. Tokiu atveju konkurso dalyvis ne visada gali iš anksto numatyti, ar perkančioji organizacija atitinkamą nusižengimą kvalifikuos kaip tokį. Ar tokiu atveju konkurso dalyvis turėtų veikti savo iniciatyva, o gal perkančioji organizacija, nustačiusi, jog egzistuoja sunkus nusižengimas, dėl kurio gresia pašalinimas iš pirkimo procedūros, turėtų numatyti rungimosi principu pagrįstą procedūrą?

Be to, į pašalinimo priežasčių proporcingumo vertimą būtų galima įtraukti priemones reputacijai susigrąžinti. Atrodo, kad aiškinimas, jog, prieš priimant sprendimą dėl pašalinimo iš pirkimo procedūros, yra numatyta rungimosi principu pagrįsta procedūra, skatina konkurenciją.

Tačiau tam prieštarauja teiginys, jog, perleidus iniciatyvą konkurso dalyviui, yra didesnė tikimybė, kad, priimdamos sprendimą dėl pirkimo sutarties skyrimo, daugiau perkančiųjų organizacijų turės tą pačią informaciją, o tai savo ruožtu sukurs daugiau skaidrumo.

Dėl analogijos su neįprastų kainų tyrimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas nurodo, kad su neįprastai mažomis kainomis susijęs direktyvos 69 straipsnis įpareigoja perkančiąją organizaciją atlikti eilę aktyvių veiksmų, o direktyvos 57 straipsnio 6 dalies taisyklėje dėl reputacijos susigrąžinimo toks reikalavimas nėra aiškiai įtvirtintas. Nacionalinis teismas taip pat atkreipia dėmesį į skirtingus nuostatų dėl neįprastų kainų ir reputacijos susigrąžinimo tikslus.

- 11 Dėl tiesioginio atitinkamų nuostatų veikimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas pažymi, kad Teisingumo Teismas dar nėra dėl to pasisakęs. Tačiau galima tvirtinti, jog Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnio 6 dalies taikymui būtinos papildomos priemonės, ypač kai joje nurodyta, jog ekonominės veiklos vykdytojas gali pateikti įrodymus, kad ėmėsi pakankamų priemonių siekdamas įrodyti savo patikimumą, nepaisant to, kad yra tinkamas pagrindas jį pašalinti. Tai taikoma ir direktyvos 57 straipsnio 7 daliai. Taigi direktyvoje nenumatyta, nei kada kandidatas ar konkurso dalyvis turi informuoti,

jog ėmėsi korekcinų priemonių, nei kokia forma tai turi būti daroma, nei kas vertins minėtas priemones.

- 12 Kita vertus, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad vien nuostatos, jog valstybė narė „turi imtis tinkamų priemonių“, formuluotė neprieštarauja besąlygiškam ir pakankamai konkrečiam atitinkamos teisės įtvirtinimui direktyvoje. Nors nuostatos dėl reputacijos susigrąžinimo tikriausiai negali veikti tiesiogiai, negalima visiškai atmesti galimybes, jog tai galioja ir tam tikroms šių nuostatų dalims, kurios laikomos minimalia garantija.

Jeigu Teisingumo Teismas laikytųsi nuomonės, kad Direktyvos 2014/24/ES 57 straipsnio 6 dalyje konkurso dalyviams numatyta galimybė įrodyti savo patikimumą, nepaisant pašalinimo iš pirkimo procedūros dėl sunkaus profesinio nusižengimo, reiškia, kad perkančioji organizacija bet kuriuo atveju privalo suteikti konkurso dalyviui tokią galimybę, prieš pašalindama jį iš pirkimo procedūros dėl šios priežasties, tuomet kyla klausimas, ar tai gali būti laikoma minimalia apsauga, kurią galima labai gerai nustatyti pagal direktyvą.

- 13 Atsižvelgdamas į tai, kad esama abejonių dėl atitinkamų nuostatų aiškinimo, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas nusprendė kreiptis į Teisingumo Teismą, kad būtų priimtas prejudicinis sprendimas dėl nurodytų klausimų.